

"Szemlélve az Ő arcát" szolgálat

David Wilkerson March 17, 2003

Minden keresztény hívő szolgálatra van elhívva. A Biblia világosan beszél erről. Pál így írja, "... mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk." (II Korint.4:1)

De ennek a szolgálatnak az értelmezése sok keresztény számára valami mást jelent, mint amit a Biblia tanít. Gyakran úgy képzeljük, hogy ez a szolgálat felszentelt prédikátorok és misszionáriusok munkája, hogy szeminárokban végzett szolgálók dolga a házasságkötés, a halottak temetése és templomépítés. Ugyancsak az ő feladatuk az Istentiszteletek megtartása és teológiai tanok tanítása. Úgy nézünk rájuk, mint lelki doktorokra akiknek a betegek és lelki sérültek gyógyítása a feladatuk.

Isten nem úgy itéli a szolgálatot mint mi. Sokan a nagyság vagy a hatásosság szerint bírálják szolgálatukat. De Isten szemében nem az a lényeg, hogy milyen hatásos a szolgálat vagy mennyien jönnek a gyülekezetbe vagy hány ember szívét érintette meg ez a gyülekezet.

Persze, ne legyen féltreértés, sok egyházi vezető hihetetlen eredményt ért el szolgálatukkal. Tehetséges férfiak és nők hatalmas gyülekezeteket építettek, iskolákat alapítottak és tömegekhez vitték az evangéliumot. De néha tehetségük ellenére is nem tiszta szívvel érték el munkájuk sikerét. Néha ezek akik eredményesen használták tehetségüket az egyházban, ugyancsak házastörők, paráznák, iszákosok, homoszexuálisok. Köszönetet adok Istennek minden igazságos pásztorért akiknek szolgálata jó tettekre van alapozva és felépítve. A Biblia elejétől végig arra hív, hogy szolgálatunkban a sérült emberiség szükségleteit vegyük tekintetbe. A probléma az, hogy a legtöbb Pásztor munkának veszi szolgálatát, amit csinálni kell, nem pedig személyes hivatásként ami változásra hív.

Pál egy olyan szolgálatról beszél, amire minden keresztény el van hívva, ami nem kíván különleges tehetséget vagy megajándékozottságot, de minden újjászületett hívőnek a feladata, legyen az a akár egy elismert Pásztor, Lelkész vagy gyülekezeti tag. Ténylegesen ez a szolgálat az elsődleges hivatása minden hívőnek, minden más tevékenység ebből kell hogy eredjen. Isten szemében semmi más szolgálat nem lesz kedves ha nem ebből az elhivatásból született.

A szolgálat amiről beszélek az a Krisztusi képmás dicsőségének állandó szemléletét jelenti. Pál mondja, "Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Szellemétől" (2Kor. 3:18) Mit jelent ez: "az Úrnak dicsőségét ... szemlélvén?" Pál itt odaadó imádásra koncentrált, egy Istennek szentelt időről beszél, amikor dicsőségére szegezzük figyelmünket. Az Apostol hamar hozzáadja: "Annakokáért mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk (4:1) Pál világosan kifejezi, hogy minden keresztény fel kell, hogy szentelje magát Krisztus dicsőségének szemlélésére.

A görög szó "szemlélvén" ebben a szövegben egy nagyon erős kifejezés. Nemcsak azt jelenti, hogy valamire ránézünk, hanem inkább "rászögezzük bámulatunkat". Azt jelenti, hogy "elhatározom, hogy nem mozdulok innen, mielőtt akármit is tennék, mielőtt a legegyszerűbb dologhoz is nyúlnék, mert kell hogy Isten jelenlétében legyek." Sokan féltreértik a kifejezést, "dicsőségét szemlélvén mint egy tükörben". Úgy képzelik mintha egy tükörben Jézus arcát szemlélvén az visszatükröződne ránk. De Pál nem erről beszél, hanem egy odaszögezett fókuszált bámulatról, mintha valakit egy üvegen keresztül feszülten próbálnánk felismerni. Szemünket meggyőződéssel reá

szögezve, hogy Isten dicsőségét lássuk Krisztus arcában. (Ugyancsak lásd I Kor. 13:12) Egyetlen vággyal elzárkózva a szentélyben megfeszült bámulattal és olyan odaadással közlekedjünk, hogy azáltal megváltozzunk. Pál mondja, hogy aki Krisztussal elzárkózva "arcát szemléli" meg fog változni

Mi történik amikor a hívő Krisztus arcára szegezi figyelmét? Pál azt írja: "Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre úgy mint az Úrnak Szellemétől." (2Kor. 3:18)

A görög szó "elváltozik", itt metamorphosis-t jelent, átváltozást, átalakulást. Akárki aki Krisztussal bezárkózik a szentek szentjébe, és reá szegezi figyelmét, tekintetét, metamorphozálni fog, vagyis át fog változni. Egy folytatólagos átalakulás történik abban a személyben, egyre inkább átalakul Jézus képmására és magáévá teszi karakterét.

Talán töltesz időt gyakran az Úr jelenlétében, de nem érzel semmiféle változást amint elzárkózol véle. Hidd el, hogy metamorphosis történik, mert senki nem képes Jézus dicsőségében tartózkodni változás nélkül.

Figyeld Pál utolsó kifejezését ebben a szövegben, "... mindnyájan ... ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre mint az Úrnak Szellemétől". (3:18,) Az Úr Lelke munkálkodik és változást okoz. Most figyeld az előbbi szavakat, "Az Úr pedig a Szellem és ahol az Úrnak Szelleme ott a szabadság". (3:17)

Érthető amit Pál mond? Azt magyarázza nekünk, hogy "Mikor Krisztus arcát szemléli valaki, annak szabadsága van változásra." Jelenlétében a Szellemnek szabadságot adunk, hogy kormányozza életünk az Ő akarata szerint. Az olyan alázatosság teszi ezt, mely azt mondja, "Uram az én akaratom a tiéd. Akármibe is fog ez kerülni, változtassál meg engem Jézus képmására."

Az első dolog amit észreveszünk, hogy mennyire nem hasonlítunk Krisztusra, akármilyen jónak, igazságosnak is képzeljük magunkat. A Szellem érezteti velünk és megmutatja, hogy milyen messze állunk Isten dicsőségétől, hogy mennyire csak magunkban bízunk, hogy még mindig mi

ilyen nagy mértékben törekszük régi természetünk a maga módján.

Igen, amíg Krisztus arcára szögezzük tekintetünket a Szellem munkája önkéntelenül megkezdí működését bennünk. Látjuk, hogy Jézus minden igazságot teljesített be a mi helyünkben. Nincs szükség törekednünk vagy "izzadnunk" vagy könyörögnünk hogy szent életet élhessünk. Valóban változunk - nem azáltal amit mi teszünk, hanem a Szellem munkája által. A Szentlélek megkezdí a dicsőséges átalakítást.

Minden elvégzetett "a szövetségen keresztül, a Szellem által" A mi részünk egyszerűen az, hogy gyakran jelenlétében tartozkodjunk, reá szögezzük figyelmünket és bizzunk benne, mint aki a "hitnek fejedelme és bevégzője." A Lélek által állandóan változni fogunk Krisztus képmására.

Sok hívő keresztény vallja, hogy a Szent Lélek betöltötte őket, de hiszem, hogy a bizonyíték erre megtalálható, mégpedig; kormányozza-e, vezeti-e a Szellem a hívő életét? A próba pedig az, hogy látható-e Krisztus karakterének fokozatos növekedése a hívőben?

A Szentlélek jelenléte nem hirtelen megszakított, időszakos növekedésben mutatkozik. Nem tűnik el egy darabig, hogy újra visszatérjen, inkább a változás állandó növekedés. És ez nemcsak megpróbáltatásokon és nehézségeken keresztül fog beállani, de állandó lesz, Isten Lelke állandóan munkálkodik, a Szentlélek munkájában nincsen mozdulatlan időszak.

Ennek ellenére az átváltozás főleg megpróbáltatásokon és szenvedésen keresztül áll be. Pál mondja, "És ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való." (II Kor. 4:7) Kérdehetjük; hogyan képes egy törékeny edény Krisztus állandóan növekedő karakterének dicsőségét tartalmazni? Különösen mikor a megpróbáltatás tüze alatt él?

Nem értjük azt, hogy a Szellem miképpen változtat minket, nem ismerjük milyen módszert fog választani életünkben, de azt tudjuk, hogy minden nehézségnek és szenvedésnek célja az, hogy változást hozzon létre.

Mikor Gwen és én először meghallottuk, hogy unokánknak agy-rákja van, attól féltünk, hogy Debbie, lányunk egy törékeny "cserépedény" lesz. Egzetlen kérdésünk volt, hogyan fogja az anya ezt elviselni? Ő olyan gyenge. De

Debbie olyan volt mint egy szikla. Családunk tagjai felismerték benne Isten erejének jelenlétét. Honnan vette Debbie ezt az erőt? Hónapokon át Jézus "arcának dicsőségét szemlélte". Madame Guyon és Amy Carmichael élet történeinek olvasásával. Debbi azt mondta, mikor kezdte az olvasást, " Apuka, csak jobban és jobban szeretném ismerni Jézust."

Hónapokon keresztül az Úrral bezárkózott "arcának dicsőségét szemlélvén". A Szentlélek pedig olyan változást hozott őbenne, amely mindenki számára észrevehető volt. Teljesen átváltozott. Ugyanezt az erőt láttuk férjében, Rogerben. Hitük, bizodalomuk és Jézusban való nyugodalomuk egy erőteljes szolgálatként állott melletük a legnehezebb megpróbáltatásban.

Szeretnék egy merész állítást tenni: Isten igazságos gyermekeinek életében minden szenvedés, fájdalom és megpróbáltatás szolgálatra hív

Ezen a világon senki sem képes szolgálatát megnevezni és abban elhelyezkedni. Talán kapsz egy diplomát, felszentel a püspök vagy az egyik egyház kiküldöttje leszel, de Pál világossá teszi az igazi szolgálat eredetét, "És hálát adok annak aki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítélte, rendelvén a szolgálatra." (II Tim. 1:12)

Miről beszél Pál mikor mondja, hogy Jézus hívőnek tartotta őt? Gondolj vissza az Apostol megtérésére. Három nap múltán Krisztus szolgálatra hívta Pált, nevezetesen a szenvedés szolgálatára, "Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni." (Apost. Csel. 9:16)

Pontosan erre vonatkozólag írja Pál: "Annakokáért mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el." A szenvedés szolgálatáról beszél és világossá teszi, hogy mindannyiunknak van része ebben a szolgálatban. Pál azt mondja, hogy Jézus adta neki ezt a szolgálatot. Krisztus megígérte, hogy hű lesz hozzá és képessé teszi hogy átmenjen a szenvedéseken. A görög szó "képessé tesz" az erő folyamatos táplálását jelenti. Pál állítja, hogy "Jézus megígérte hogy több, mint elegendő erőt fog adni az útra. Képessé tesz, hogy hű maradjak a szolgálathoz, ômiatta, nem fogok legyengülni vagy munkám abbahagyni. Tanúvallomással fogok végezni és kiemelkedni mindabból amin keresztül kell mennem."

Kérdezlek, hogyan értelmezte Pál elsődlegesen szolgálatát? Mi volt az? Meggyôző prédikálása, mélyre ható tanítása? Nem. Saját vallomása szerint ô nem volt egy ékesszóló szónok. Azt mondta, hogy gyengeségben prédikált, félelemmel és retteséggel. Még Péter is megjegyezte, hogy néha nehéz volt Pált megérteni. (Lásd II Péter 3:15-16)

Pál ebben az idôben minden világi tanítást és földi bölcsességet elvetett. Tudta, hogy szolgálata nem prédikálás vagy betegek gyógyítása vagy saját emberi kiválósága volt. Pál szolgálata az volt, hogy Krisztus fényét, dicsőségét sugározza, melyet szenvedésen keresztül kapott meg. Az apostol azáltal, hogy miképpen viszonyult szenvedéseire, nagy mértékben befolyásolta korának és a mai kornak nemzedékét.

Pál beszélt arról hogy, "Krisztus bennem" van, amivel azt mondta, hogy "lássatok engem mint egy embert akit Isten hatalmas megpróbáltatásokon vitt keresztül és azok a szenvedések Krisztus karakterét formálták bennem. Az ebből származott fény sugárzik belőlem. Csakis a hűséges "Képesítő" tudja ezt megtenni életünkben. Csakis Ő képes éneket adni szolgálói ajkára, mint tanúvallomást a megpróbáltatások közt."

Pál összegzi szolgálatát ilyen formában: "Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe. Üldöztetünk, de el nem hagytunk, tiportatunk, de el nem veszünk. Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben." (II Kor. 4 8-10)

Pál nem volt egy felsôbbrendû ember. Elsô kézből ismerte, hogy mit jelent a kétségbeesés. Olyan bajos idôkön ment át, hogy saját maga kételkedett, hogy életben marad-e? Tanúskodik errôl: "Mert nem akarjuk, hogy ne tudjátok atyámfiai a mi nyomorúságunk felôl, amely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erônk felett megterhelgettünk, úgy hogy életünk felôl is kétségben valánk. Sôt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk magunkban, hanem Istenben aki feltámasztja a holtakat. Aki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani." (II Kor. 1:8-10)

Érted amit Pál mond? Magyarázza, hogy "erônk felett megterhelgettünk, emberi erôn felül találták magukat és képtelenek voltak megérteni miért? Úgy látszott, hogy mindennek vége." Ez volt Pál legnehezebb idôszaka. A halállal állt szembe. De éppen ebben a pillanatban emlékeztette magát hivatására és szolgálatára. Emlékeztette magát: "Az egész világ figyel engem. Sokat prédikáltam Isten szolgáit fenntartó és segítő erejéről. Most mindenki

figyel, hogy hiszem és cselekszem-e azt amit prédikáltam." Pál újra nehéz helyzete fölé emelkedve újra lefektette életét. Felkiáltott: "Élek vagy meghalok, az Úr vagyok! Bízom Istenben, aki feltámasztja a holtakat."

Később Pál elmondja a Korinthusi gyülekezetnek: "Velünk együtt munkálkodván ti is az érettünk való könyörgésben, kegyelmi ajándék sokak által háláltassék meg mi értünk". (II Kor.1:11) Nem tudom elég erővel kifejezni, hogy nem szabad könnyen venni az ima általi közbenjárást testvéreinkért akik szükségben vannak. Pál mondja, hogy a korinthusbeliek imái egy ajándék volt. Sokkal drágább ajándék, mint pénz vagy kényelmet okozó szavak, sőt több mint szeretetből áradó jó tettek.

Családunk hálásan fogadja érettünk való imádságokat. Az a harminc nap, míg Tiffany otthon feküdt halálos ágyán, volt a legnehezebb megpróbáltatás. Megértettük Pál jelentős szavait: hirtelen baj esett reánk mértéktelen nyomás alatt voltunk, olyan megpróbáltatás előtt álltunk ami emberileg érthetetlen volt számunkra. Az utolsó órában, mikor Tiffany utolsó leheletét vette, összegyűltünk az ágya körül, kéz kézben és énekeltünk: "God is so good" (Isten olyan jó). Azokban a percekben éreztük Isten szentjeinek imáit és az imák erejét, mely olyan érezhető volt mint kezünk szorítása. Családom tagjai bátran vallják, hogy azok az imák, melyek minket az Úr elé emeltek, fenntartották családjunkat. Úgy mint Pál, mi is elmondhatjuk: "Imáitokkal sokat segítettetek. Ajándékok segített minket, úgy, hogy a legnehezebb időben is képesek voltunk Istent dicsőíteni. A megpróbáltatás nem törte le családjunk, mert imáitok segített azon túljutni.

Az idő talán elérkezett hogy a szolgálat, amiről beszélek lesz az egyetlen hatásos üzenet ebben az örült világban

Meg vagyok győződve, hogy Pál napjainkat festette le, mikor Timótheusnak írt: " Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt ... hirdesd az igét állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük; és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez oda fordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd." (II Timotheus 4:1-5)

Pál magyarázza Timótheusnak: " Az emberek olyan mértékben fogják vágyaiknak átadni magukat, hogy képtelenek lesznek elviselni az egészséges tant. De csak prédikáld az Igét. Helyesbítésre van szükség. Intsed az engedetlen és buzdíts mindenkit jóra." Kell, hogy erőteljesen prédikáljuk az igazságot, egészséges tudományt és az isteni helyesbítést. Azonban hamar itt lesz az idő mikor a világ nem akar ilyesmit hallani. Az emberiség úgy el lesz telve kéjhajhászással és vágyakkal, teljesen mellőzni fogja az egyházat. Prédikálás és a vallás tudománya nem lesz egyáltalán hatással a bódítószerezrel telt társadalomra.

Valóban hiszem, hogy világszerte máris elérkeztünk erre a pontra. A névleges egyház teljesen lényegtelenné vált. Legalábbis többé nincs hatása a nemzetekre vagy egyénekre. Kérdezlek, milyen szolgálat képes megérinteni az ilyen örült világot?

Köszönet Istennek, még mindig van egy szolgálat, mely szól a muszlimokhoz, ateistákhoz és minden fajta hitetlenhez. Ez pedig Krisztus világossága, fénye mely sugárzik a hívők életéből még a mély, nehéz szenvedéseken keresztül is. Isten népének ez a tanúvallomása volt a századokon át is a legerősebb. Betegségek, és üldözések és minden másféle szenvedés által megrázott, és meggyötört hívők, minden szenvedés ellenére Krisztus karakterét sugározva érintik a körülöttük lévő szíveket.

Nézzük csak közelebbről mire int Pál ebben a szövegben:

- "Józan légy mindenekben, szenvedj ..." (II Tim. 4:5) Amit mond, hogy "a hitetlen világ figyel téged. Vigyázz, hogy miképpen reagálsz szenvedéseidre. Ne engedd, hogy megpróbáltatásaid letörjenek hitetlen panaszokra, hogy Isten Igéjét mely az Ő iránta való hitről beszél, megtagadod."
- "Az evangélista munkáját cselekedd" (4:5). Mikor fiatal Pásztor voltam nem értettem miért nem tudnék csak a kórház folyosóin sétálni és hittel imádkozva látnék gyógyulási csodákat. Azt gondoltam: "Micsoda tanúság lenne ez? Minden kételkedő meg lenne győződve, ha látna betegeket felkelni az ágyból!"

Azóta megtanultam, hogy valószínűleg nem ez lenne a leghatásosabb evangéliumi munka. Csak gondold el, kinek van nagyobb hatása a hitetlenekre? Egy mosolygó egészséges keresztény, aki besétál egy hitetlen szobájába és prédikál, és Bibliai tanokat tanít? Vagy az alázatos keresztény hívő, aki a folyosó másik oldalán egy rákos betegségből gyógyul meg? Ez a nő állandóan fájdalommal él. De nincs félelem az arcán, mosolyog az ápolónőkre és egy határozott belső békével fénylik. Még a legcinikusabb, hitetlen doktor is akarja tudni, hogy mi az oka ennek

a békének. Látja a szenvedést, mégis vonzza őt és kívánja megérteni ennek a békének forrását.

Nem a kórházi szolgálatok ellen beszélek. Az egy magas hivatás és minden hívőnek kellene részesülnie ebben. De tudom állítani saját gyakorlatom alapján micsoda benyomása volt otthonunkban Tiffany utolsó napjainak. Egy munkás ember jött-ment azokban a napokban házunkban. Ismerte unokám és tudta, hogy halálához közeledik. Három hét után azt mondta feleségének: "Van valami különös azokban az emberekben. Néha látom őket sírni, de nem értem hogy miképpen élhetnek olyan békében. Szeretném kitalálni az okát." Senki nem tanúskodott ennek az embernek. Egyszerűen látta Krisztus Szellemét fényleni szenvedő családjából.

- "Szolgálatodat teljesen betöltsd." (4:5) A görög szó a "tejesen betöltsd" mögött egy bizonyíték, teljes előkészület van. Pál ténylegesen azt mondja: "Légy elkészülve mielőtt megpróbáltatásod hirtelen rád szakad. Légy lelkileg felszerelve, ne fussál ki az "olajból."

Sok keresztény hívő összeomlik a nehézségek alatt, kemény szenvedéses körülmények felfordítják lelki egyensúlyukat. Ha hallgatsz sajnálatraméltó kérdéseikre és tiltakozásaikra, gondolnád, hogy soha nem ismerték Istent. A tény az, hogy ismerték Jézust, mint hitük alapozóját, de nem mint hűséges bevezetőjét. Az ilyenek nem részesedtek a szenvedések változtató erejében, ehelyett körülményük elcsorbította karakterüket és szellemüket. Mi mindannyian változunk, metamorfózison megyünk át

Ez a változás mindannyiunk életében meg van. Az igazság az, hogy mindenféle rögeszmék változást okoznak bennünk. Ami elfoglalja gondolatainkat azzá fogunk változni. Bárminek aminek szívünk felett hatalma van, az fog befolyásolni és benyomást gyakorolni karakterünkre.

Gondolj a homoszexuális életmódra. Láttam a folyamatos leromlást több homoszexuális ember karakterében amint folytatták életformájukat. Dramatikus változások mennek végbe magatartásukban, hangjukban, viselkedésükben. És egyre merészebben parádéznek bűnös életmódjukkal. Két évvel ezelőtt, több száz homoszexuális New Yorkban esküdözött, hogy soha nem vonulnának ki a Gaz Pride Parade-n (Buzik Büszke Parádéja) a Fifth Avenue-n. Mondták, hogy "nem egyezünk meg azokkal akik kiállításra teszik életmódjukat. Mi ezt soha nem tennénk." De a múlt évben egy nagy csoport féltelmetlenül parádézott, közöttük sokan pedig akik előzőleg állították, hogy soha nem vennének ilyesmiben részt.

Csak fontold meg, amit a pornográfia eredményez. Némelyek csak meztelen nők képeivel kezdik és aztán gyermek pornóval végzik. Házasság emberek nem tudnak betelni vágyaikkal az ilyen pornókon keresztül. Esküdöznek, hogy meghalának gyermekeikért, ha erre szükség lenne, aztán sokan képesek otthagyni családjukat szégyen és megbánás nélkül. Ilyen gyorsan leromlik karakterük. Átváltoztak egy más emberré.

Köszönet Istennek mindazokért, akik szellemi dolgokkal táplálják elméjüket. Az ilyen szolgálók szemüket a tisztaságra és a szentre szögezik és figyelmüket Krisztuson tartják, minőségi időt töltenek imádságban és így építik hitüket. Ezekben munkálkodik a Szentlélek és állandóan változtatja karakterüket Krisztus karakterévé.

Csak azok a hívők lesznek képesek átmenni a nehéz, tüzes megpróbáltatásokon, amik a földre fognak rázuhanni. Lusta, lajhár, imádság nélküli keresztények betegségekben és nehézségekben fognak szenvedni, vagy kiborulnak. Félelemmel fognak élni, mert a Szentlélek nem munkálkodik bennük, nem változtatja őket. Mikor nehéz idők jönnek egyszerűen nem tudnak megállni.

Ha valami ádáznak megpróbáltatáson mérsékelj át most, ismerd el, hogy az Úr maga helyezte téged "a szolgálatba". Vigyázz, hogy ne fordítsd nehézségeid hivatásod ellen panaszkodással, és gyáva siránkozással. Itt van Pál végső kijelentése ezzel kapcsolatban: "Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék. És ha nem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok törésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban. Vereségben, tömlöcben, háborúságban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben Mint bánkódók. noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók és mindennel bírók." (II Korint. 6:3-5, 10)

Hogyan "gazdagítunk sokakat"? Sugározva Krisztus világosságát, fényét még a szenvedések között is. Ezzel okozunk igazi gazdagságot és mások kérdezni fogják türelmünk okát. "Mi a titkod? Hogyan vagy képes a szenvedést így elviselni? Honnan van ilyen békéd?"

Most azonnal kezdjétek előkészíteni szíveteket. Töltsétek fel "tárházakat" azáltal, hogy Jézus jelenlétében

tartózkodtok és az Ő arcára szögezzétek tekinteteket. Akkor készen lesztek mindenre. Ez a szolgálatunk ezekben az utolsó napokban.

Dicsőség az Ő Szent Nevének!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2055/>